

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. v právní věci žalobce: **SPF Group, s.r.o.**, se sídlem Bozděchova 99/6, Ústí nad Labem - Klíše, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2014, č.j. ÚOHS-R236/2013/VZ-9061/2014/310/LPa,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 30. 4. 2014, č.j. ÚOHS-R236/2013/VZ-9061/2014/310/LPa, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 31. 7. 2013, č.j. ÚOHS-S39/2013/VZ-14359/2013/523/JDo, **se zrušuje**.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 13.200 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 30. 6. 2014 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. ÚOHS-R236/2013/VZ-9061/2014/310/LPa ze dne 30. 4. 2014,

kterým byl zamítnut žalobcův rozklad a rozhodnutí č. j. ÚOHSS39/2013/VZ-14359/2013/523/JDo ze dne 31. 7. 2013 bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl zamítnut návrh žalobce na přezkoumání úkonů zadavatele učiněných ve veřejné zakázce „Analýza stavu implementace strategických dokumentů včetně vytvoření metodiky strategického řízení a plánování“, zadávané formou otevřeného řízení oznámeného ve Věstníku veřejných zakázek pod č. 228745 dne 20. 8. 2012 a opraveného dne 29. 11. 2012.

Žalobce se u Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže domáhal přezkumu rozhodnutí o námitkách proti rozhodnutí o vyloučení z účasti na zadávacím řízení. Žalobce byl vyloučen z účasti na zadávacím řízení z důvodu, že jeho nabídka nebyla zpracována v požadovaném jazyce, neboť žalobce předložil v nabídce kopie dokladů o vzdělání některých členů realizačního týmu v latinském jazyce a nezajistil jejich překlad.

Žalobce v žalobě nejprve brojil proti závěru žalovaného, že nabídka žalobce neodpovídala požadavku zadavatele na zpracování nabídky v českém, resp. slovenském jazyce, bez ohledu na rozsah, v jakém byl v nabídce použit cizí jazyk, když zadavatel a ostatně ani zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, žádnou míru tolerance či odchylku nestanoví (bod 27 napadeného rozhodnutí).

Dle názoru žalobce není možné považovat za nesplňující požadavek stanovený v § 71 odst. 9 písm. a) ZVZ jakoukoliv nabídku, ve které by byl jakýmkoliv, byť nepatrným, způsobem použit cizí jazyk, neboť by to znamenalo, že by, dovedeno do důsledku, každé cizojazyčné slovo použité v nabídce muselo být opatřeno překladem, a namítl, že k tomu, aby byla nabídka posouzena jako nezpracovaná v požadovaném jazyce, a tudíž byla oprávněně posouzena jako nesplňující § 71 odst. 9 písm. a) ZVZ, by musela taková nabídka být zpracována v cizím jazyce do takové míry resp. v takovém rozsahu, že by bylo zcela zjevné, že nabídku nelze bez znalosti daného cizího jazyka vůbec posoudit, a hodnotit.

Dále je podle žalobce nesprávný i výklad žalovaného zaujatý ve vztahu k posouzení činnosti komise pro otevírání obálek a to, že komise nabídku posuzuje pouze z hlediska formy, v jaké je vypracována, k čemuž ji výslovně zmocňuje ZVZ, přičemž další úkony jsou činěny až v další fázi řízení. Žalobce namítl, že pokud by byl přijat názor žalobce, tak by to znamenalo, že ve fázi otevírání obálek by příslušná komise prakticky ztratila možnost kontroly jazyka u veškerých dokladů sloužících k prokázání kvalifikace. Podle žalobce ze systematického zařazení ustanovení § 51 odst. 7 ZVZ lze dojít k jedinému logickému závěru, že překlad cizojazyčného dokladu k prokázání splnění kvalifikace je také dokladem prokazujícím splnění kvalifikace a neexistuje tedy jediný rozumový důvod, proč by neměl podléhat možnosti dodatečného doložení dle § 59 odst. 4 ZVZ. Žalobce v této souvislosti upozornil na rozpor, když nabídka uchazeče, který v nabídce fakticky prokáže kvalifikaci v plném rozsahu, avšak část této kvalifikace prokáže cizojazyčným dokladem, k němuž nepředloží příslušný překlad, by musela být vyřazena, avšak nabídka uchazeče, který by naprosto stejnou část kvalifikace neprokázal vůbec, by postoupila do další fáze zadávacího řízení s tím, že možnost nápravy dle § 59 odst. 4 ZVZ by vůči takové nabídce byla uplatnitelná. Žalobce namítl, že s částí jeho argumentace se žalovaný vůbec nevypořádal a navíc, že postoj zaujatý žalovaným je v rozporu s jeho předchozí rozhodovací praxí v druhově shodné věci. Podle žalobce z logického, systematického a rovněž i historického výkladu ZVZ vyplývá, že případy předložení nabídky obsahující cizojazyčný doklad

k prokázání kvalifikace bez jeho překladu není možné podřazovat pod ustanovení § 71 odst. 9 písm. a) ZVZ, nýbrž jen a pouze pod ustanovení § 51 odst. 7 ZVZ.

Žalobce považoval za nesprávné i závěry žalovaného ohledně oprávnění komise pro otevírání obálek. Dle názoru žalobce posuzování překladů cizojazyčných dokladů či textů předložených v nabídce vůbec nepřísluší komisi pro otevírání obálek, neboť tato k takovému úkonu nemá potřebnou odbornost a ani zákonem předpokládaný prostor.

Žalobce se dále neztotožnil ani s výkladem týkajícím se náležitosti překladů. Žalobce namítl, že podstatou příslušného kvalifikačních požadavku bylo prosté prokázání vysokoškolského vzdělání a při posuzování kvalifikace nemělo být vycházeno z formy, nýbrž z obsahu jednotlivých dokumentů.

Závěrem žalobce namítl, že se Úřad jak v prvostupňovém, tak i napadeném rozhodnutí po obsahové stránce vůbec nevypořádal s tvrzením žalobce, že dle jeho názoru jsou vysokoškolské diplomy vydané podle vysokoškolského zákona jakožto veřejné listiny vyjmuty z povinnosti přikládat v nabídce jejich překlad stanovené v § 51 odst. 7 ZVZ. Žalobce zejména tvrdí, že nebyl nikterak vyvrácen (ba ani vypořádán) jeho argument uplatnění pravidla *lex specialis* na veřejné listiny.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 22. 8. 2014 uvedl, že většina námitek zde uvedených představuje opakování námitek obsažených již v rozkladu, a proto v rámci svého vyjádření v plné šíři odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Podle žalovaného se v posuzovaném případě nejednalo o použití jiného než požadovaného jazyka u nepodstatných pojmů či jednotlivých slov, které by byly užity v textu nabídky a vyjadřovaly by pojmy v daném oboru zcela běžně používané a všeobecně známé, nýbrž se v daném případě jednalo o sedm vysokoškolských diplomů, kterými žalobce prokazoval dosažení vzdělání některých členů svého realizačního týmu. Jednalo se o doklady, které měly stěžejní význam pro prokázání kvalifikačních předpokladů a jejich řádné předložení mělo stěžejní význam pro úspěch žalobce při podání jeho nabídky. Jejich předložení v latinském jazyce s absencí překladu do požadovaného jazyka nelze za daných okolností přehlédnout ani žalobci prominout.

Podle žalovaného pokud si zadavatel stanovil v zadávací dokumentaci požadavek na předložení dokladu o dosaženém vysokoškolském vzdělání, přičemž z předložených vysokoškolských diplomů vyhotovených v latinském jazyce bez znalosti uvedeného jazyka konkrétní dosažené vzdělání jednoznačně a bez pochybností nevyplývá, je zjevné, že by takováto nabídka nenaplnila zadavatelův požadavek na doložení dosaženého vzdělání členů realizačního týmu. Podle žalovaného je pro posouzení, zda je nabídka zpracována v požadovaném jazyce, rozhodný samotný jazyk předložené nabídky a nikoli rozsah části nabídky zpracované v tomto cizím jazyce.

Žalovaný poukázal na to, že zpracování a předložení nabídky je plně v rukou a na odpovědnosti uchazeče o veřejnou zakázku. Při zpracovávání nabídky si tedy uchazeč vždy musí být vědom toho, že jakékoliv texty, materiály či dokumenty, které zařadí do své nabídky, budou podléhat totožným pravidlům ohledně formy a obsahu. Předmětem kontroly nabídek komisí pro otevírání obálek je v souladu s § 71 odst. 9 zákona pouze kontrola základních náležitostí nabídky, tedy zda je nabídka předložena v požadovaném jazyce a zda je podepsána odpovědnou osobou, a nikoli to, zda nabídka přesně odpovídá zadávacím

podmínkám, zároveň komise nerozlišuje a ani ze své povahy rozlišit nemůže ty texty a dokumenty, které jsou pro splnění požadavků zadavatele stěžejní od těch, které by eventuálně byly vloženy do nabídky navíc. Námitka žalobce je tedy v tomto směru bezpředmětná.

K možnosti dodatečného doložení překladů dokládajících splnění kvalifikace za využití institutu podle § 59 odst. 4 zákona žalovaný uvedl, že pokud uchazeč není schopen splnit základní náležitosti nabídky, nepředstavuje vyřazení jeho neúplné nabídky a jeho následné vyloučení krácení jeho práv na to, aby jím v nabídce předložené doklady byly podrobně posouzeny odbornou osobou. Nepředložení nabídky v požadovaném jazyce považuje zákonodárce za natolik závažné porušení zákona, kterému přisuzuje jednoznačné následky bez možnosti nápravy. V případě akceptace názoru žalobce by příslušná komise prakticky ztratila možnost kontroly jazyka u veškerých dokladů sloužících k prokázání kvalifikace. Další argumentace žalobce, kterou mimo jiné komentuje rozsah, v jakém by komise pro otevírání obálek podle něj měla posuzovat nabídky z pohledu § 71 odst. 9 zákona je opět pouhým rozvedením toho, co již žalobce uvedl v předchozích fázích řízení a s čím se již žalovaný vypořádal. Žalovaný upozornil na to, že předmětem kontroly požadovaného jazyka je podle § 71 odst. 9 písm. a) zákona celá nabídka, nikoliv pouze některé její části, přičemž zákon nedává komisi pro otevírání obálek možnost volby v tom, zda tuto kontrolu provede či s odkazem na složitost nabídky ji přenechá komisi pro posouzení a hodnocení nabídek.

Závěrem navrhl žalobu zamítnout.

Žalobce v replice ze dne 3. 10. 2014 uvedl, že žalovaný se ve všech svých předchozích rozhodnutích i v části II. svého vyjádření k žalobě, vyhnul jakékoliv argumentaci ve vztahu k namítané zvláštní povaze vysokoškolského diplomu vydaného podle vysokoškolského zákona jakožto veřejné listiny, která má na rozdíl od listiny soukromé zcela specifické vlastnosti a účinky, když se jedná o listiny nadané veřejnou vírou co do jejich autentičnosti a obsahu. Žalobce již od podání návrhu na zahájení správního řízení namítal uplatnění příslušných ustanovení vysokoškolského zákona, jakožto *lex specialis* ve vztahu k ust. § 51 odst. 7 zákona s tím, že správnost této argumentace žalovaný přesvědčivě (vůbec) nevyvrátil a své stanovisko postavil na pouhém tvrzení, že zákon veřejné a ostatní listiny nerozlišuje. V dalších částech repliky setrval žalobce na svých námitkách a zdůraznil, že mohlo dojít maximálně ke zcela formálnímu pochybení spočívajícímu v nedoložení překladů listin, které jsou v jakékoliv jiné oblasti života v České republice, včetně např. správního a soudního řízení, k prokázání vysokoškolského vzdělání dostatečné, ale nikoliv k nedoložení dosaženého vzdělání členů realizačního týmu žalobce v materiálním smyslu. Dále znovu zdůraznil rozpor s předcházející rozhodovací praxí žalovaného a upozornil na to, že argumentace použitá ve vyjádření žalovaného je v některých případech protichůdná či se přímo vylučuje.

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.

O jednotlivých žalobních námitkách soud uvážil následovně.

Podstatou první žalobní námitky, a v podstatě celé žaloby, je otázka, zda byla komise pro otevírání obálek oprávněna vyřadit nabídku žalobce z důvodu, že tato obsahovala 7 stran v nikoliv českém jazyce, a to v latině, když se jednalo o vysokoškolské diplomy vydané Univerzitou Karlovou v Praze.

Hodnocení vysokoškolských diplomů, resp. jejich souladu s podmínkami zákona a zadávací dokumentace z hlediska jazykové stránky, je klíčovou otázkou, neboť při závěru, že (byť) latinsky psané vysokoškolské diplomy, osvědčující absolvování české veřejné vysoké školy, je třeba postavit na roveň listinám vyhotoveným v českém jazyce, je vypořádání námitek směřujících do činnosti komise pro otevírání obálek nadbytečné, jelikož samotnou nezákonností bylo vyřazení těchto nabídek, nikoliv otázka, zda by bylo možné vady listin odstranit v navazující části řízení.

V této souvislosti považuje soud za klíčovou argumentaci žalobce ohledně možnosti tolerance, resp. její míry, k uplatnění cizojazyčných slov, případně pasáží (textů) v nabídce, která má být předložena dle zákona, resp. zadávací dokumentace v českém jazyce.

Podle § 71 odst. 7 písm. a) ZVZ komise otevírá obálky postupně podle pořadového čísla a kontroluje, zda je nabídka zpracována v požadovaném jazyku

Podle § 71 odst. 9 ZVZ jestliže nabídka nevyhoví požadavkům podle odstavce 7, komise nabídku vyřadí. Zadavatel bezodkladně vyloučí uchazeče, jehož nabídka byla komisí vyřazena, z účasti v zadávacím řízení. Vyloučení uchazeče včetně důvodů zadavatel bezodkladně písemně oznámí uchazeči.

Podle § 148 odst. 6 ZVZ je možné nabídky a ostatní písemnosti podle tohoto zákona předložit vždy v českém jazyce, popřípadě v jazyce stanoveném zadavatelem v zadávacích podmínkách.

Zadávací dokumentace v bodu 9.1 obsahovala požadavek, na zpracování v českém nebo slovenském jazyce a překlad všech cizojazyčných dokladů a textů do českého, resp. slovenského jazyka.

V souzené věci je nespornou skutečností, že k vyřazení nabídky žalobce došlo v souvislosti s nedoložením překladů dokladů prokazujících vysokoškolské vzdělání příslušných osob. Nejednalo se tedy o listiny, které by byly předmětem vlastní nabídky služeb žalobce, ale naopak jednalo se o doklady (listiny), jejichž původcem nebyl žalobce (jednalo se o doklady vydané třetí osobou - veřejnou vysokou školou).

Podle názoru zdejšího soudu nemůže být ustanovení § 148 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách vykládáno tak, aby vedlo k formálnímu vyřazení nabídek na základě použití cizího jazyka v nabídce. Nutnost tolerance k užití cizího jazyka v nabídkách vyplývá již z toho, že v řadě oborů se užívají zažitě anglické formulace a termíny, přičemž spisovný český jazyk ne vždy obsahuje shodnou alternativu, resp. její užití může působit matoucím dojmem oproti obecně užívané mezinárodně srozumitelné terminologii. Jistě není účelem citovaného ustanovení dokonce vymýšlet české novotvary jako v době národního obrození tak, aby nabídka byla vždy předložena v českém jazyce. Žalobce případně poukazuje na to, že důsledná aplikace citovaného ustanovení s nulovou tolerancí by v řadě případů znamenala nutnost překládání i názvů samotných účastníků zadávacích řízení.

Vzniká tedy logická otázka, kterou klade v žalobě i žalobce, kde končí nutná míra tolerance k cizojazyčným textům v nabídce. Zdejší soud je přesvědčen o tom, že účelem možnosti vyřazování nabídek pro nedodržení stanoveného jazyka je primární srozumitelnost nabídky bez nutných znalostí cizího jazyka a z ní vyplývá míra, v jaké lze tolerovat použití cizího jazyka při zachování povinnosti komunikace v českém jazyce. Úkolem komise pro otevírání obálek je zřetelně eliminovat nabídky, které pro nesplnění formální jazykových nároků by nebyly v následném hodnocení srozumitelné a hodnotitelné. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že např. použití různých anglických (či jiných cizojazyčných) termínů, běžně používaných v určité oblasti (ekonomické, elektrotechnické, IT, stavební ... atd.) je primárně srozumitelné pro subjekty pohybující se v dané oblasti a naopak pro osoby danou oblastí nedotčené, mohou být tyto termíny zcela nesrozumitelné.

Ve světle tohoto závěru následně zdejší soud hodnotil i předložené vysokoškolské diplomy se zhodnocením i dalších významných souvislostí, kterými je především povaha vysokoškolského diplomu jako dokladu o dosažení vysokoškolského vzdělání.

V případě vysokoškolských diplomů se jedná o doklady prokazující kvalifikaci podle § 51 ZVZ a je proto nutné vycházet z úpravy zvláštních předpisů, které upravují způsob, jakým se prokazuje dosažené vzdělání.

Podle § 55 odst. 2 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, je dokladem o ukončení studia a o získání příslušného akademického titulu vysokoškolský diplom a dodatek k diplomu.

Z ustanovení § 57 odst. 4 zákona o vysokých školách vyplývá, že vysokoškolský diplom má být dokladem o absolvování studijního programu, a tedy nutně v něm musí být uveden studijní program, který student absolvoval.

Podle § 57 odst. 7 zákona o vysokých školách jsou vysokoškolský diplom a dodatek k diplomu veřejnými listinami, které jsou opatřeny státním znakem České republiky spolu s uvedením označení příslušné vysoké školy a akademického titulu, který je udělován; vysoká škola je vydává zpravidla při akademickém obřadu.

Z uvedeného vyplývá, že v případě vysokoškolského vzdělání je dokladem o absolvování vzdělání vysokoškolský diplom, případně k němu příslušející dodatek k diplomu, vydaný příslušnou vysokou školou. Zákon o vysokých školách však nestanoví jazyk vysokoškolského diplomu a je proto plně na každé vysoké škole, jakým způsobem si vnitřními předpisy upraví vzhled a jazyk vyhotovení vysokoškolského diplomu. Není tedy v moci absolventů rozhodovat o tom, v jakém jazyce jim česká vysoká škola vydá diplom jako doklad o absolvování studia. Nicméně oprávnění vysoké školy rozhodnout o podobě nebo jazyku vysokoškolského diplomu nic nemění na jeho charakteru jako veřejné listiny podle § 57 odst. 7 zákona o vysokých školách. Vysokoškolský diplom zůstává stále vysokoškolským diplomem bez ohledu na to, jakým vnitřním předpisem si upraví vysoká škola jeho vzhled (nebo jazyk). Neexistuje žádný legální důvod rozlišovat mezi vysokoškolskými diplomy na základě jejich obsahové úpravy dané vnitřními předpisy vysoké školy. Při prokazování vzdělání není žádný rozdíl mezi vysokoškolským diplomem vydaným Masarykovou univerzitou v Brně, Univerzitou Palackého v Olomouci, Karlovou univerzitou v Praze nebo jakoukoliv jinou vysokou školou. Závěry správního orgánu prvního stupně v bodě 36 jeho rozhodnutí jsou naprosto nesprávné, neboť veškeré vysokoškolské diplomy vydané na základě zákona o vysokých školách jsou si rovnocenné.

Z povahy vysokoškolského diplomu jako veřejné listiny následně vyplývá jeho obecné přijímání bez ohledu na to, zda ho vysoká škola vydává v českém jazyce nebo v latině. Soudu není známo, že by požadavek na překlad vysokoškolských diplomů vydaných v latinském jazyce byl vyžadován např. při přijímacích pohovorech ve státní správě v rámci prokazování vzdělání.

Ve vztahu k zákonu o veřejných zakázkách a uvedeným závěrům o míře přípustnosti dospěl soud k závěru, že vysokoškolské diplomy bez ohledu na to, zda jsou vyhotoveny v českém nebo latinském jazyce, jsou listinami obecně srozumitelnými. Latinský jazyk není tzv. „živým“ jazykem, tj. jazykem, který je běžně užíván ke komunikaci (konečně např. ani ve Vatikánu není latina úředním jazykem). Naopak je ale hojně využíván v akademické obci, když latinské názvy vysokých škol (a případně jejich fakult) jsou stejně běžně užívány jako jejich české mutace (srov. Universitas Carolina Pragensis, Universistas Masarykiana Brunensis, Universitas Palackiana Olomoucensis, Universitas Purkyniana Ustensis atd.). Její užívání je v akademické obci běžné zejména u oficiálních příležitostí specifických právě pro akademickou obec, jako jsou imatrikulace nebo promoce, podtrhující určitou vznešenost a zvláštní význam těchto událostí s odkazem na historii vysokého školství (např. užívání latinských oslovení jednotlivých akademických funkcí Vaše Magnificence pane rektore, Spectabilis pro děkany, resp. Maiestas proděkany fakult, Honorabilis pro předsedy akademických senátů, členy vědecké rady apod.). Stejně tak i vyhotovení vysokoškolského diplomu v latině je odrazem jisté tradice a zdůrazněním jeho výjimečnosti, kterou dosažení vysokoškolského vzdělání jistě v sobě nese.

Přesto má soud jasně za to, že formulace vysokoškolských diplomů v latinském jazyce připojených k nabídce v souzené věci není na překážku jejich srozumitelnosti. Ze všech předložených diplomů je naprosto patrné, že je vydala Univerzita Karlova v Praze, dále je z nich patrné, čím vzdělání tyto diplomy osvědčují (předmětná osoba je označena jménem a datem a místem narození), a vyplývá z nich, že dosáhl vysokoškolského vzdělání určitého stupně. Již sama skutečnost, že byl vydán vysokou školou diplom, osvědčuje to, že bylo dosaženo danou osobou vysokoškolského vzdělání.

Ze zadávací dokumentace k předmětné zakázce nevyplývá, že by bylo požadavkem zadavatele přesně specifikované vysokoškolské vzdělání určitého směru (např. absolvování doktorského studijního programu a získání titulu Ph.D. v oboru správní právo), ale pouze to, že mělo být doloženo vzdělání členů realizačního týmu.

Za této situace a při zohlednění toho, že vysokoškolské diplomy byly pouze přílohou životopisů členů realizačního týmu, považuje soud bezvýhradnou povinnost přeložit latinské vysokoškolské diplomy o zcela jasném obsahu vydané českou veřejnou vysokou školou za zcela formalistický přístup, který odporuje tomu, co je smyslem předkládání nabídek v českém jazyce a nutné elementární toleranci jinak obecně srozumitelných cizojazyčných formulací, které jsou nutně spojeny s každou nabídkou.

Bezpochyby je správný závěr, že „latina není čeština“, a proto formálně nebyl splněn požadavek zadávací dokumentace. Nicméně takto vyžadovaná nutnost je výrazem absolutního formalismu, který nic nemůže změnit na prokázání vzdělání na české vysoké škole, nota bene na jedné z nejprestižnějších univerzit České republiky, a to v době, kdy se dlouhodobě snaží jak české právo, tak i soudní judikatura potlačovat právě přehnané projevy ryzího formalismu. Zdejší soud se proto v souzené věci postavil jasně na stanovisko, že latina, jako tzv. „mrtvý

jazyk“, pokud je použita pro vyhotovení vysokoškolského diplomu českou veřejnou vysokou školou, je postavena naroveň českému jazyku a nelze proto v rámci fáze otevírání obálek paušálně vyřadit nabídky, jejichž součástí jsou latinské vysokoškolské diplomy, pro nesplnění požadavku na jazyk nabídky. Elementární logika naznačená shora soudem postavená na kritériu srozumitelnosti předložených diplomů ve spojení s jejich charakterem jako veřejné listiny, který je dán zákonem, je plně odůvodňující tento závěr.

Podle zdejšího soudu je zcela absurdní, pokud zadavatelé akceptují celé nabídky ve slovenštině, včetně vysokoškolských diplomů, a vyřazují nabídky z důvodu nepřeložení latinského vysokoškolského diplomu vydaného českou vysokou školou. Je třeba zdůraznit, že takovýto formalismus vede k zásadnímu omezení soutěže, což se evidentně projevilo i v nyní souzené věci a je s podivem, že takový ryze formalistický postup je akceptován žalovaným, namísto výkladu ve prospěch zachování co nejširší míry soutěže.

Konečně soud musí v této souvislosti připomenout, že nový zákon o zadávání veřejných zakázek už tuto neblahou praxi výslovně reguluje, a to v § 45 odst. 3 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, dle kterého pokud tento zákon nebo zadavatel vyžaduje předložení dokladu podle právního řádu České republiky, může dodavatel předložit obdobný doklad podle právního řádu státu, ve kterém se tento doklad vydává; tento doklad se předkládá s překladem do českého jazyka. Má-li zadavatel pochybnosti o správnosti překladu, může si vyžádat předložení úředně ověřeného překladu dokladu do českého jazyka tlumočnickem zapsaným do seznamu znalců a tlumočnicků. Doklad ve slovenském jazyce a doklad o vzdělání v latinském jazyce se předkládají bez překladu. Pokud se podle příslušného právního řádu požadovaný doklad nevydává, může být nahrazen čestným prohlášením.

Z citovaného ustanovení je zřejmé, že zákonodárce zrovnoprávňuje v případě vysokoškolských diplomů i zahraničních vysokých škol latinu se slovenštinou a češtinou, přičemž se zjevně jedná o legislativní reakci na naprosto absurdní výklad, popírající možnost předkládat vysokoškolské diplomy v latinském jazyce.

Na základě uvedeného soud uzavírá, že žalovaný přistoupil k hodnocení splnění požadavků na jazyk nabídky značně restriktivně a formalisticky, bez zohlednění souvislostí vysokoškolského diplomu jako veřejné listiny, jak správně namítá žalobce, a bez ohledu na nutnou míru tolerance k porušení pravidla o předkládání nabídky v českém jazyce, která vyplývá ze samotné povahy věci.

S ohledem na to, že zdejší soud dospěl k závěru, že nabídky vůbec neměly být komisí pro otevírání obálek vyřazeny, nezabýval se soud již dalšími námitkami, neboť nezákonnost jednání žalovaného i správního orgánu prvního stupně byla dána již samotným posouzením možnosti vyřazení nabídky žalobce pro nesplnění požadavků na jazyk nabídky. Hodnocení činnosti komise pro otevírání nabídek je v této souvislosti proto irelevantní a s ohledem na obsah žalobních námitek by navíc hodnocení postupu komise bylo čistě akademickými závěry pro hypotetickou situaci, která s ohledem na závěr k první žalobní námitce nemůže, podle názoru zdejšího soudu, nastat. V případě, že by soud přistoupil k hodnocení postupu komise pro otevírání obálek, připustil by potencialitu nesprávnosti svého závěru ohledně první námítky, což není na místě. K hodnocení zákonnosti postupu komise pro otevírání obálek, resp. otázka, zda měla komise pro otevírání obálek vyřadit nabídku žalobce, nebo umožnit její doplnění v další fázi řízení, může soud přistoupit pouze, pokud dospěje k závěru, že nebylo

možné předložit vysokoškolské diplomy v latinském jazyce a že proto může existovat spor, kdo je oprávněn tyto diplomy hodnotit. K tomu však v souzené věci soud nedospěl a proto se druhou žalobní námitkou nezabýval.

Stejně tak se nezabýval detailně ani námitkou nepřezkoumatelnosti z důvodu nevypořádání námitky ohledně charakteru vysokoškolského diplomu jako veřejné listiny, neboť toto hodnocení nemůže nic změnit na závěru o zrušení žalobou napadených rozhodnutí. Na okraj soud poznamenává, že k charakteru vysokoškolského diplomu se vyjádřil výše, včetně významu charakteru veřejné listiny.

S ohledem na vše shora uvedené nezbylo zdejšímu soudu nic jiného, než zrušit žalobou napadené rozhodnutí jako nezákonné (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). V dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými právními názory zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Jelikož shledaná nezákonnost se týká i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a ve vázanosti právními závěry zdejšího soudu by žalovaný nemohl jinak, než zrušit rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přistoupil zdejší soud ve smyslu § 78 odst. 3 i ke zrušení rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 31. 7. 2013, č. j. ÚOHS-S39/2013/VZ-14359/2013/523/JDo.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů za právní zastoupení za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby, podání repliky) dle ustanovení § 11 vyhl. 177/1996 Sb. tedy 9.300 Kč. Dále náleží žalobci náhrada nákladů za paušální náhradu výdajů podle ustanovení § 13 vyhl. 177/1996 Sb. za tytéž tři úkony právní služby, tj. 900 Kč a částka 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Celkem tedy náhrada nákladů řízení představuje částku 13.200 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. května 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Pejčochová